

KAMER VAN EERSTE AANLEG
BESLISSING d.d. 18/12/2020
Algemeen rolnummer: NA-005-19
XXXX
A.R.: 13/20

Betreft:

Riziv- Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (verder afgekort: DGEC), openbare instelling van Sociale zekerheid met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan, 211 met KBO-nummer: 0206.653.946

eiser, voor wie zijn verschenen, mevrouw D..., verpleegkundige-controleur en de heer E..., attaché, ambtenaren bij eiser

tegen

Mevrouw **A...**, gegradueerd verpleegkundige, XXXX te XXXX met Rijksregisternummer: XXXX en Riziv-nummer: XXXX

eerste verweester

en

B... met maatschappelijke zetel te XXXX, XXXX, met KBO-nummer: XXXX

tweede verweester

beiden vertegenwoordigd door de heer C..., met kantoor te XXXX.

Op de openbare terechtzitting van 16 november 2020 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Riziv.

1. Retroacten

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het verzoekschrift van eiser van 20 juni 2019, neergelegd op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 20 juni 2019;
- de eerste besluiten van verweersters van 23 september 2019, ontvangen op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 26 september 2019;
- de antwoordconclusies van eiser van 10 december 2019, neergelegd op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 10 december 2019;
- de syntheseconclusies van verweersters van 8 januari 2020, ontvangen op de griffie van de Kamer van eerste aanleg op 9 januari 2020,
- de vaststelling van rechtsdag op 16 november 2020.

Gehoord op de zitting van 16 november 2020

- De heer C... namens verweersters.
- de heer E... en mevrouw D... namens eiser.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 18 december 2020, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

2. Voorwerp van het geschil

2.1 Tenlastelegging 1: niet-uitgevoerde verstrekkingen

Reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

Het betreft 3055 verstrekkingen geattesteerd bij 7 verzekerden in de periode van 01/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) voor een bedrag van 41.791,05 euro

In de PJ werd ten gevolge van een materiële fout het bedrag van 79.297,26 euro vermeld (na verschilregel). Het bedrag van 41.791,05 euro is correct. In het formulier "uitnodiging tot vrijwillige terugbetaling is ook het bedrag 41.791,05 euro vermeld.

De verschilregel is niet van toepassing wanneer niet verleende verstrekkingen ten laste worden gelegd. Het betreft hier een administratieve fout.

Er zijn geen wijzigingen in de vaststellingen vermeld in de P.J.

Wettelijke basis

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994:

Art. 73 bis:

Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1:

1° reglementaire documenten voorzien in deze wet of de uitvoeringsbesluiten ervan op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd;

Reglementaire basis:

Art. 8. § 1

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

1° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

I. Verpleegkundige verzorgingszitting.

A. Basisverstrekking.

425014 Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag

W 0,879

B. Technische verpleegkundige verstrekkingen."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425110 Hygiënische verzorging (toiletten)

W 1,167

2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

I. Verpleegkundige verzorgingszitting.

A. Basisverstrekking."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

425412 Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag

W 1,206

B. Technische verpleegkundige verstrekkingen.

K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425515 Hygiënische verzorging (toiletten)

W

1,754

K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) +

"K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425272 Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4)

W 3,825

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

425294 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende

- wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :
- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
 - afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
 - afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 7,371

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 4.6.1998" (in werking 1.7.1998) + "K.B. 9.6.1999" (in werking 1.7.1999) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

"2° Verstrekingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

425670 Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

W 5,710

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4).

425692 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 10,944

Bij 7 verzekerden werden in de periode van 1/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) 3055 verstrekingen ten laste gelegd.

Precieze opgave van de TTL

NGV-code	Aantal	Bedrag
425014	682	2160,09 €
425110	682	2937,38 €
425412	333	1432,25 €
425515	333	2110,33 €
425294	473	14347,36 €
425692	337	15346,78 €

425272	105	1348,2 €
425670	110	2108,7 €
Eindtotaal	3055	41.791,05€

Het ten laste gelegde bedrag bedraagt 41.791,05 €.

2.2 Tenlastelegging 2: overscoring

Reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet.

Door het te hoog evalueren van de fysieke afhankelijkheidstoestand van verzekerden werden ten onrechte te hoge forfaitaire honoraria of een te hoge frequentie van toiletten aangerekend.

Het betreft 4774 verstrekkingen geattesteerd bij 13 verzekerden in de periode van 01/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) voor een bedrag van 75.773,98 euro (na verschilregel).

In de PJ werd ten gevolge van een materiële fout het bedrag van 79.297,26 euro vermeld (na verschilregel). Het bedrag van 75.773,98 euro is correct.

Voor deze tenlastelegging is de verschilregel van toepassing.

Het bedrag van 79.297,26 euro werd ook vermeld in de UVT.

Het betreft ook hier een administratieve vergissing.

Er zijn geen wijzigingen in de vaststellingen vermeld in de PJ.

Wettelijke basis

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994

Art. 73 bis

"Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1:

...

2° hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet;"

...

Reglementaire basis

"Art. 8. § 5

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 12.9.2001" (in werking 1.10.2001)

"§ 5. Nadere bepalingen inzake de forfaitaire honoraria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°:"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + Erratum B.S. 17.11.2004

1° De fysieke afhankelijkheidstoestand, bedoeld in rubriek II van § 1, 1°,

2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, wordt geëvalueerd op basis van

de hierna vermelde evaluatieschaal :

a) Zich wassen :

- (1) Kan zichzelf helemaal wassen zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen boven of onder de gordel;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te wassen zowel boven als onder de gordel.

b) Zich kleden:

- (1) Kan zich helemaal aan- en uitkleden zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden boven of onder de gordel (zonder rekening te houden met de veters);
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te kleden zowel boven als onder de gordel.

c) Transfer en verplaatsingen:

- (1) Is zelfstandig voor de transfer en kan zich volledig zelfstandig verplaatsen zonder mechanisch(e) hulpmiddel(en) of hulp van derden;
- (2) Is zelfstandig voor de transfer en voor zijn verplaatsingen, mits het gebruik van mechanisch(e) hulpmiddel(en) (kruk(ken), rolstoel, ...);
- (3) Heeft volstrekte hulp van derden nodig voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen;
- (4) Is bedlegerig of zit in een rolstoel en is volledig afhankelijk van anderen om zich te verplaatsen. "

"K.B. 25.10.2006" (in werking 1.1.2007)

d) Toiletbezoek

- (1) Kan alleen naar het toilet gaan, zich kleden en zich reinigen;
- (2) Heeft hulp nodig voor één van de drie items : zich verplaatsen of zich kleden of zich reinigen;
- (3) Heeft hulp nodig voor twee van de drie items : zich verplaatsen en/of zich kleden en/of zich reinigen;
- (4) Heeft hulp nodig voor de drie items : zich verplaatsen en zich kleden en zich reinigen"

"K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + Erratum B.S. 17.11.2004

e) Continentie :

- (1) Is continent voor urine en faeces;
- (2) Is accidenteel incontinent voor urine of faeces (inclusief blaassonde of kunstaars);
- (3) Is incontinent voor urine (inclusief mictietraining) of voor faeces;
- (4) Is incontinent voor urine en faeces.

f) Eten :

- (1) Kan alleen eten en drinken;
- (2) Heeft vooraf hulp nodig om te eten of te drinken;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig tijdens het eten of drinken;
- (4) De patiënt is volledig afhankelijk om te eten of te drinken."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B 18.7.2002" (in werking 1.10.2002)

"§ 6. Nadere bepalingen inzake de toiletten (verstrekkingen 425110, 425515, 425913) :"

K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

"1° Enkel de toiletten uitgevoerd bij rechthebbenden die ten minste score 2 behalen op het criterium « zich wassen » van de evaluatieschaal bedoeld in § 5, 1°, mogen worden aangerekend."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 12.9.2001" (in werking 1.10.2001) + "K.B. 18.7.2002" (in werking 1.10.2002)

2° De verstrekkingen 425110,425515 of 425913 verricht bij rechthebbenden die niet beantwoorden aan de criteria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° of 3°, en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, mogen slechts éénmaal per verzorgingsdag aangerekend worden."

"K.B. 8.7.1997" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 18.7.2002" (in werking 1.10.2002) + "K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

3° Bij rechthebbenden die minstens score 2 behalen op het criterium « zich wassen » van de evaluatieschaal bedoeld in § 5, 1° :
- mogen maximum twee toiletten per week aangerekend worden (425110 of 425913);
- mag geen toilet 425515 aangerekend worden."

"K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) + "K.B. 25.10.2006" (in werking 1.1.2007)

4° Voor de rechthebbenden:

- die scores van minimum 2 behalen voor de criteria "zich wassen" en "zich kleden" en een score van minimum 2 voor het criterium "continentie" als gevolg van de combinatie van nachtelijke urine-incontinentie en occasionele urine-incontinentie overdag of een score 3 of 4 voor het criterium "continentie" van de bedoelde evaluatieschaal, mag één toilet per dag worden aangerekend. In geval van de combinatie van nachtelijke urine-incontinentie en occasionele urine-incontinentie overdag wordt de observatie van die problematiek vermeld in het verpleegdossier en wordt de overeenkomstige verklaring op het formulier omschreven in § 7 aangekruist."

"K.B. 11.6.2003" (in werking 1.7.2003) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

- Die scores van minimum 2 behalen voor de criteria "zich wassen en zich kleden" van de bedoelde evaluatieschaal en die, op grond van een geneeskundig getuigschrift, door de behandelend geneesheer opgemaakt overeenkomstig het model dat op voorstel van de Overeenkomstencommissie is vastgesteld door het Comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, kunnen worden beschouwd als gedesoriënteerd in tijd en ruimte, mag één toilet per dag worden aangerekend;

- Die scores van 4 behalen voor de criteria "zich wassen en zich kleden" van de bedoelde evaluatieschaal, mag één toilet per dag worden aangerekend."

"Art. 8. § 1.

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

1° . Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

I. Verpleegkundige verzorgingszitting.

A. Basisverstrekking.

425014 Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag

W 0,879

B. Technische verpleegkundige verstrekkingen."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425110 Hygiënische verzorging (toiletten)

W 1,167

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

"II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005) +

"K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425272 Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4)

W 3,825

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

425294 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria : "

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continëntie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 7,371

"2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

**I. Verpleegkundige verzorgingszitting.
A. Basisverstrekking."**

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997)

425412 Eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag W 1,206

B. Technische verpleegkundige verstrekkingen.

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 17.9.2005" (in werking 1.10.2005)

425515 Hygiënische verzorging (toiletten) W 1,754

"

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + Erratum B.S. 9.3.2005

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten."

"K.B. 20.12.2004" (in werking 1.6.1997) + "K.B. 13.10.2004" (in werking 1.1.2005)

425670 Forfaitair honorarium, forfait A genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en/of het criterium toiletbezoek (score 3 of 4)

W 5,71

425692 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria : "

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)

W 10,944

2.2.1. Het aanrekenen van forfait B daar waar forfait A aanrekenbaar was

Bij 3 verzekerden werden in de periode van 1/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) 1181 verstrekkingen ten laste gelegd.

Precieze opgave van de TTL

Aangerekende NGV code	Aantal	Bedrag	Aanrekenbare NGV code	aantal	bedrag	Verskil ten laste gelegd
425294	814	24167,66 €	425272	814	10451,76 €	13715,90 €
425692	367	16177,36 €	425670	367	7035,39 €	9141,97 €
	1181	40345,02 €		1181	17487,15 €	22857,87 €

Het ten laste gelegde bedrag bedraagt 22.857,87 euro.

2.2.2. Het aanrekenen van forfait B daar waar dagelijks een toilet aanrekenbaar was.

Bij 6 verzekerden werden in de periode van 1/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) 1305 verstrekkingen ten laste gelegd.

Precieze opgave van de TTL

Aangerekende NGV code	Aantal	Bedrag	Aanrekenbare NGV code	Aantal	Bedrag	Verskil ten laste gelegd
425294	978	30.182,9 €	425014	978	3269,05 €	
			425110	978	4519,84 €	22.394,01 €
425692	327	15.110,16 €	425412	327	1492,65 €	
			425515	327	2225,91 €	11.391,60 €
Eindtotaal	1305	45293,06 €			11.507,45 €	33.785,61 €

Het ten laste gelegde bedrag na toepassing van de verschilregel bedraagt 33.785,61 euro.

2.2.3 Het aanrekenen van forfait A daar waar een toilet aanrekenbaar was

Bij 7 verzekerden werden in de periode van 1/10/2014 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 01/11/2014 tot 31/01/2016) 1830 verstrekkingen ten laste gelegd.

Aanrekenbare NGV code	Aantal	Bedrag	Aanrekenbare NGV code	Aantal	Bedrag	verschil
425272	1307	19049,16 €	425014	1307	4612,77 €	
			425110	1307	6475,22 €	
			425076	11	17,93 €	7943,24 €
425670	523	11.589,06 €	425412	523	2398,65 €	
			425515	523	3627,39 €	5563,02 €
Eindtotaal	1830	30638,22 €			17131,96 €	13506,26 €

Het tenlastegelegde bedrag na toepassing van de verschilregel bedraagt 13.506,26 euro.

2.2.4. Het aanrekenen van forfait A daar waar maximaal 2 toiletten per week aanrekenbaar waren

Bij 1 verzekerde werden in de periode van 01/05/2015 tot 31/01/2016 (invoerdatum VI van 31/05/2014 tot 31/01/2016) 200 verstrekkingen ten laste gelegd.

Aangerekend			Aanrekenbaar			Verschil ten laste gelegd	
NGV code	Aantal	Bedrag	NGV code I	Aantal	Bedrag	Aantal	Bedrag
425272	189	3186,54 €	425014	76	279,68 €	113	2510,14 €
			425110	76	396,72 €		
425670	87	2201,1 €	425412	0	0	87	2201,10€
			425515	0	0		
	276	5387,64 €		76	676,4 €	200	4711,24 €

Het tenlastegelegde bedrag na toepassing van de verschilregel bedraagt 4711,24 euro.

2.2.5. Het aanrekenen van T7 daar waar maximaal 2 toiletten aanrekenbaar zijn

Bij 1 verzekerde werden in de periode van 1/01/2015 tot 30/04/2015 (invoerdatum VI van 12/02/2015 tot 15/05/2015) 172 verstrekkingen ten laste gelegd.

Precieze opgave van de TTL

NGV-code	Aantal	Bedrag
425014	50	184 €
425110	50	261 €
425412	36	185,4 €
425515	36	282,6 €
Eindtotaal	172	913 €

Het tenlastegelegde bedrag na toepassing van de verschilregel bedraagt 913 euro.

2.2.6 Synoptische tabel

	Aantal verzekerden	Aantal verstrekkingen	Aangerekend bedrag	Aan te rekenen bedrag	Te recupereren
TTL 1	7	3055	41.791,05		41.791,05
TLL 2.1	3	1181	40.345,02	17.487,15	22.857,87
TLL 2.2	6	1305	45.293,06	11.507,45	33.785,61
TLL 2.3	7	1772	30.638,22	17.131,96	13.506,26
TLL 2.4	1	276	5.387,64	676,4	4.711,24
TLL 2.5	1	240	1.215,6	302,6	913
					117.565,03

3 Standpunt van de partijen

Opmerking: er wordt verder gebruik gemaakt van volgende afkortingen:

- **DGEC:** dienst geneeskundige evaluatie en controle
- **ZIV-wet:** de gecoördineerde ziekteverzekeringwet van 14 juli 1994
- **SSWB:** sociaal strafwetboek
- **WSV:** wetboek van strafvordering
- **SWB:** strafwetboek
- **Ger.W:** gerechtelijk wetboek

3.1 Korte weergave van het standpunt van verweersters:

Verweersters maken vooreerst een (schematische) vergelijking tussen een strafrechtprocedure, een procedure voor de arbeidsinspectie en een RIZIV – procedure met betrekking tot 1. het initiatief van het onderzoek, 2. het onderzoek en 3. de procedure: zie syntheseconclusies verweersters, schema's p. 5 t/m 12): volgens

verweersters worden ze onderworpen aan een RIZIV – procedure die niet dezelfde mogelijkheden en waarborgen biedt als een strafprocedure.

Verweersters menen dat er schending is van het gelijkheidsbeginsel (bv. geen mogelijkheid tot het krijgen van inzage/afschrift name van het onderzoek, geen mogelijkheid tot vragen uitstel en geen mogelijkheid om vrijelijk conclusietermijnen overeen te komen).

Bijgevolg wensen ze een 17 – tal vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof (zie hun conclusies, p. 13 tot 15).

Het gaat om volgende vragen, met name of er bestaanbaarheid is van volgende wetbepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet:

1. de afwezigheid van controlenormen op de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyaleit waarmee ze worden verzameld in het SSWB, het Ger.W en de ZIV-wet, getoetst aan artikel 28 bis § 3 en 56 WSV.

2. het artikel 62 WSV (bedoeld wordt allicht: SSWB) waar sociaal inspecteurs beslissen over eventuele bijkomende onderzoekshandelingen, getoetst aan artikel 61 quinquies WSV, waar enkel de onderzoeksrechter over kan beslissen.

3. artikel 62 SSWB waar bepaald wordt dat enkel bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens het verhoor, getoetst aan artikel 61 quinquies juncto artikel 127 § 3 WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek: tijdens de loop van het onderzoek en tijdens de regeling van de rechtspleging van de Raadkamer.

4. de afwezigheid van mogelijkheid van hoger beroep tegen een beschikking van de onderzoeksrechter betreffende onderzoeksmaatregelen in het SSWB of de ZIV-wet, getoetst aan artikel 61 quinquies en artikel 61 quater §5 WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

5. het artikel 146 §2/1 ZIV-wet dat voorziet in een mogelijke extrapolatie, getoetst aan het SWB, het WSV en het SSWB.

6. de afwezigheid van normen in het SSWB, het Ger.W en de ZIV-wet om de bewoording van de mededeling van de rechten van de verhoorde persoon aan te passen in functie van de leeftijd van de betrokkene en/of in functie van een mogelijke kwetsbaarheid van de betrokkene, getoetst aan artikel 47 bis §6, 2 WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek, waar dit wel kan.

7. het niet moeten afleggen van een eed door getuigen in het kader van het SSWB, het Ger. W en de ZIV-wet, getoetst aan artikel 75 WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

8. de onmogelijkheid tot inzage/afschriftnaam in het SSWB, Ger.W en ZIV-wet, terwijl dit is bij een gerechtelijk onderzoek (artikel 61 ter WSV) of een opsporingsonderzoek (artikel 21 bis WSV) mogelijk is en terwijl er daar ook weigeringsgronden zijn.

9. artikel 146 ZIV-wet bepaalt dat de DGEC de vordering instelt, terwijl in het kader van een gerechtelijk onderzoek, artikel 22 t/m 28 WSV en artikel 72 SSWB bepalen dat het openbaar ministerie de strafvordering uitoefent.

10. er geen regeling van rechtspleging gebeurt door de Raadkamer in het kader van het SSWB, het Ger.W of de ZIV-wet, terwijl die wel is voorzien in de artikelen 127 t/m 133 WSV.

11. er in het SSWB, het Ger.W. en de ZIV-wet geen mogelijkheid is om hoger beroep in te stellen bij de Raadkamer of de Kamer van Inbeschuldigingstelling, terwijl dit wel kan bij artikel 135 WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

12. er geen toezicht van buitenaf is in het Ger.W, het SSWB of de ZIV-wet, terwijl bij een gerechtelijk onderzoek op grond van artikel 136 WSV een onderzoek dat langer dan één jaar loopt aanhangig kan worden gemaakt bij de Kamer van inbeschuldigingstelling.

13. artikel 17 van het Procedurereglement ZIV-procedure voorziet in vaste conclusietermijnen, terwijl die niet zijn voorzien in het Ger. W of het WSV in het kader van een gerechtelijk onderzoek.

14. het KB-Procedurereglement niet voorziet in een rechtsplegingsvergoeding voor de in het gelijkgestelde partij, terwijl artikel 1022 Ger.W daar wel in voorziet.

15. artikel 17 KB-Procedurereglement dat bepaalt dat laattijdig neergelegde conclusies altijd ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd, terwijl artikel 152 WSV (gerechtelijk onderzoek) en artikel 747 Ger.W (bij arbeidsinspectie) laattijdige conclusies toch toelaten mits akkoord van alle betrokken partijen.

16. artikel 141 §1 3° ZIV-wet bepaalt dat in het kader van een DGEC-controle het onderzoek geheim is (en er geen mogelijkheid is tot inzage van het dossier), terwijl artikel 28 quinquies §1 WSV juncto artikel 21 bis WSV (opsporingsonderzoek) en artikel 57 §1 WSV juncto artikel 61 ter WSV (gerechtelijk onderzoek) weliswaar bepalen dat het onderzoek geheim is, maar wel voorzien in de mogelijkheid tot inzage van het dossier.

(Ondergeschikt:)

Ze roepen ook de schending in van artikel 47 bis SWB: ze kregen *voorafgaand* aan hun verhoor geen beknopte mededeling van de tenlastegelegde feiten.

De sociaal inspecteurs leefden hun deontologische verplichtingen niet na en schonden artikel 61 SSSWB: hun onderzoek was subjectief en vooringenomen. Het verhoor was intimiderend en ongemeen confronterend.

Het PV van vaststelling heeft geen bijzondere bewijswaarde. Het PV heeft het bv. aangaande tenlastelegging 1 ten onrechte over een “verschilregel” en het bedrag van 79.297,26 € is foutief.

Er werden inbreuken begaan op, artikel 64 SSWB: het PV van vaststelling bevatte geen beknopt relaas van de feiten. Ook is de plaats van de inbreuk (“XXXX”) verkeerd.

Het onderzoek gebeurde enkel “à charge” en niet “à décharge”. Eventuele de visu – vaststellingen tijdens het verhoor zijn niet relevant, want hadden plaats vele maanden/jaren **na** de beweerde inbreuken.

Er moeten nog andere personen worden verhoord.

De Pv’s van verhoor zijn nietig omdat er anomalieën zijn omtrent het tijdstip van aanvang en einde van het verhoor.

(in meer ondergeschikte orde:)

Verweersters bespreken dan de tenlasteleggingen geval per geval om te besluiten dat ze correct aanrekenden.

(meer ondergeschikt:)

Het PV werd niet bijtijds opgestuurd.

Verweersters vragen om een aantal personen bijkomend te verhoren (zie hun syntheseconclusies p. 110).

(in uiterst ondergeschikte orde:) met betrekking tot de administratieve geldboete:

Door enorme administratieve geldboetes te vorderen is het proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Ook de terugvordering zelf is al een sanctie, zodat het beginsel NON BIS IN IDEM geldt.

Verweersters vergelijken vervolgens met misdrijven van gemeen recht (onterende behandeling, opzettelijke slagen en verwondingen, schuldig verzuim, oplichting, misbruik van vertrouwen en valsheid in geschrifte) om te besluiten dat de administratieve geldboetes overdreven hoog zijn.

Verweersters vragen dus om geen boetes op te leggen of hoogstens de minimum geldboete.

Er zijn geen antecedenten en een deel zal vrijwillig terugbetaald worden (een bedrag van 19.702,21 € zou niet worden betwist en bijgevolg spontaan worden terugbetaald).

3.2 Korte samenvatting van het standpunt van de DGEC:

De voorschriften van artikel 47 bis SWB zijn niet van toepassing op het administratief onderzoek. Trouwens, waren ze wel van toepassing, zou er niet eens een schending geweest zijn, vermits de verhoorde wel degelijk op de hoogte werd gebracht van het beknopte voorwerp van het verhoor.

De deontologische verplichtingen van artikel 62 SSWB werden nageleefd: het verhoor kende een normaal verloop, zonder partijdigheid of willekeur bij de ondervragers. Het PV werd bijtijds opgestuurd en heeft bijzondere bewijswaarde. Zelfs bij niet tijdige mededeling geldt het PV nog als inlichting.

De plaats van de inbreuken was wel degelijk XXX, maar de plaatsaanduiding is niet voorgeschreven op straffe van nietigheid.

Er werden enkel personen ondervraagd die verhoorbaar (en dus bv. niet dement) waren.

De administratieve rechtscolleges zijn onpartijdig en onafhankelijk.

Ook de DGEC gaat vervolgens over tot de gevalsebespreking om te besluiten dat de inbreuken wel degelijk bewezen zijn.

De vergelijking van een strafprocedure met een procedure van de arbeidsinspectie en een ZIV – procedure is niet relevant want die procedures zijn toepasselijk op totaal verschillende situaties (bij een strafprocedure gaat het bv. over misdrijven, terwijl het hier gaat over administratieve inbreuken, een onderzoeksrechter kan iemand aanhouden, terwijl een sociaal inspecteur dat niet kan ...). Een administratief onderzoek kan en mag

niet vergeleken worden met een gerechtelijk onderzoek. Verweersters geven niet aan in welk opzicht en ten aanzien van welke categorie die onder een andere regeling valt het gelijkheidsbeginsel of het discriminatieverbod zou geschonden zijn.

Er is geen reden om bijkomende getuigenverhoren te bevelen, vermits de aangebrachte bewijsmiddelen al genoegzaam de tenlasteleggingen bewijzen.

Aangaande de administratieve geldboete:

Een administratieve geldboete is totaal gerechtvaardigd, gelet op de ernst van de inbreuken, de verstoring van de goede werking van de verplichte ziekteverzekering, het aanzienlijke bedrag van de ten onrechte aangerekende prestaties (bv. niet uitgevoerd: 41.791,05 €), het gebrek aan vrijwillige terugbetaling en de miskennis van duidelijke regels.

De gevorderde bedragen zijn proportioneel begroot. Een terugvordering is geen sanctie.

4 Beoordeling:

4.1 de terugvordering:

4.1.1 preliminair: Prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof:

Verweersters maakten een “vergelijking van een procedure in het strafrecht, een procedure voor de arbeidsinspectie en een RIZIV – procedure” (bijkomende conclusies, p. 64 e.v.). In werkelijkheid is er geen “procedure voor de arbeidsinspecties” en vergelijken zij een strafprocedure (met opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek, zoals geregeld in het WSV, overwegend benaarstigd door het OM) met onderhavige procedure, benaarstigd door de DGEC.

Verweersters lijsten een aantal verschillen op en menen, zonder verdere argumentatie, dat er discriminatie is. De verschillen zijn nochtans gemakkelijk te verklaren. Het wetboek van strafvordering bevat het geheel van regels om **misdrijven** (zie artikel 1 SWB) te vervolgen, te berechten en zo nodig te bestraffen met (overwegend) gevangenisstraffen en geldboetes. De finaliteit van het SSWB is geheel anders (zie bevoegdheid van de sociale inspectiediensten: artikel 18 SSWB). Onderhavige procedure beoogt de administratiefrechtelijke beteugeling van **inbreuken** op de ZIV-wetgeving, met een mogelijke terugvordering en eventueel administratieve geldboetes.

Bij opsporing van **misdrijven** mogen in principe geen dwangmaatregelen worden genomen (artikel 28 bis §3 WSV). Zo nodig moet een gerechtelijk onderzoek worden gevorderd en wordt het onderzoek toevertrouwd aan een onderzoeksrechter, die wel (onder toezicht van de onderzoeksgerechten --- Raadkamer en Kamer van Inbeschuldigingstelling ---) maatregelen kan nemen, zelfs als die ingaan tegen grondwettelijk beschermde rechten (vrijheidsberoving, doorzoeken woning, kennisname briefwisseling, onderzoek naar het lichaam ...). In voorkomend geval blijkt het onderzoek dan meestal te gaan over zware misdrijven.

Er is geen reden om vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof en wel hierom:

- het Grondwettelijk Hof is bevoegd om **wetskrachtige** normen te toetsen aan de grondwet. KB's of andere uitvoeringsmaatregelen bv. vallen buiten de toetsingsbevoegdheid van het Hof (GwH 19 juli 2018, nr. 111/2018; 7 februari 2018, nr. 17/2018; 1 juni 2017, nr. 67/2017; 27 januari 2016, nr. 14/2016; 4 december 2014, nr. 178/2014; 6 juni 2013, nr. 79/2013; 8 mei 2013, nr. 64/2013; 18 mei 2011, nr. 84/2011; 5 mei 2011, nr. 67/2011; 30 maart 2011, nr. 48/2011; 22 december 2010, nr. 159/2010; 28 juli 2006, nr. 127/2006; 28 juni 2006, nr. 114/2006; 12 februari 2003, nr. 23/2003; 30 oktober 2001, nr. 133/2001). De volgende vragen hebben betrekking op (uitvoering-) KB's (waaronder het KB Procedurereglement) en kunnen dus niet worden gesteld: de vragen nrs. 13, 14 en 15.

- de overige gestelde vragen, zeker degene die gaan over het WSV en de onderzoeksgerechten, blijken eerder louter hypothetisch, niet nuttig of dienstig en niet relevant te zijn voor de oplossing van het geschil (--- alleszins ontbreekt elke concrete motivering daartoe en wordt met name niet uiteengezet in welk opzicht de aangehaalde regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden ---), zodat de vragen niet ontvankelijk zijn wegens gebrek aan een persoonlijk belang (GwH 16 december 2010, arrest nr. 141/2010; GwH 20 oktober 2009, arrest nr. 160/2009; GwH 16 mei 2007, arrest nr. 80/2007; GwH 28 juli 2006, arrest nr. 127/2006). Zo is de vraag nr. 5 aangaande "extrapolatie" niet dienstig omdat er nergens sprake is in het dossier van extrapolatie. De vraag zou overigens enkel relevant zijn, voor zover de eiser in het ongelijk zou worden gesteld (quod non in casu). Vermits het in onderhavige procedure gaat om **administratiefrechtelijke inbreuken** (en niet om --- eerder zware --- misdrijven, waar zware gevangenisstraffen op staan) is er geen opsporingsonderzoek door het OM (met medewerking van de officieren van gerechtelijke politie die zeer algemene bevoegdheden hebben, in tegenstelling tot sociale inspectiediensten), noch een gerechtelijk onderzoek door de onderzoeksrechter (en is er a fortiori geen toezicht door Raadkamer of Kamer van Inbeschuldigingstelling). De diverse procedures beogen andere doelstellingen, maar een zekere interactie is nooit uitgesloten. In een recent arrest (GwH 27 juni 2019, NjW 2019, 852 + noot Evelien Timbermont) ging het Grondwettelijk Hof nader in op het onderscheid tussen een visitatie (aangevraagd door een sociale inspectiedienst) en een huiszoeking (in het kader van een gerechtelijk onderzoek "met betrekking tot een of meerdere strafrechtelijke misdrijven", in welks geval er veel meer mogelijkheden zijn voor de belanghebbenden: zie randnr. B.6.2; vgl. sommige vragen gesteld door verweersters in verband met bv. toegang tot het dossier, gevraagde bijkomende onderzoeken ...). Bij visitatie door sociale inspectiediensten zijn de bevoegdheden beperkter, maar: **"... Indien de omstandigheden zulks vereisen, komt het hun toe de feiten aan te geven bij de procureur des konings die de maatregelen zal nemen die noodzakelijk zijn om de strafvordering in werking te stellen en die, indien daar reden toe is, de zaak bij de onderzoeksrechter aanhangig zal maken teneinde een gerechtelijke huiszoeking te laten uitvoeren ..."**: randnr.B.7.1). Een vorm van cascade is niet uitgesloten: de sociale inspectie stelt een inbreuk op de nomenclatuur vast (bv. een realiteitsinbreuk). Die inbreuk blijkt ook een misdrijf uit te maken (bv. schriftvervalsing), zodat het dossier kan worden overgemaakt aan het openbaar ministerie (procureur of arbeidsauditeur) dat zich kan beperken tot een gewoon opsporingsonderzoek of (wanneer het misdrijf ernstig is en een huiszoeking noodzakelijk wordt geacht) een gerechtelijk onderzoek kan vorderen met aanstelling van een onderzoeksrechter (wat mede de tussenkomst van de raadkamer zal impliceren): elke opsporingsfase kent haar eigen regels/procedures. De ene procedure sluit de andere dus niet uit, net zomin als de ene procedure, hoewel verschillend, een discriminatie zou inhouden tegenover de andere. Integendeel, er zou pas sprake zijn van discriminatie mochten verweersters, die zich in een wezenlijk verschillende situatie bevinden vergeleken met verdachten in een gerechtelijk onderzoek, gelijk zouden worden behandeld. Het vervolgingsbeleid zelf van een OM valt overigens (tenzij bij

kennelijke onredelijkheid) niet onder de toetsingsbevoegdheid van het Grondwettelijk Hof (GwH 2 april 2009, arrest nr. 68/2009).

- de vragen (nr. 3, 4, 10, 11 en 12) in verband met een vergelijking met de procedure voor de Raadkamer, gaan er aan voorbij dat de rechtspleging voor de Raadkamer grondig verschilt van de rechtspleging voor de vonnisgerechten **zonder dat er daarom sprake is van discriminatie** (GwH 11 mei 2017, nr. 52/2017).

- het beginsel van gelijkheid en discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zoverre dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Hetzelfde beginsel verzet zich bovendien ertegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de desbetreffende maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden (zie de beoogde situaties bovenstaande arresten van het Grondwettelijk Hof) op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat (GwH 14 december 2016, arrest nr. 163/2016; GwH 12 februari 2003, arrest nr. 23/2003, randnr. B.17; zie ook in verband met de procedure voor de Raadkamer: GwH 11 mei 2017, arrest nr. 52/2017). Die redelijke verantwoording blijkt alvast niet uit de bijkomende conclusies van verweersters: er is geen reden om regels van opsporings- of gerechtelijk onderzoek toe te passen op of te toetsen aan de procedure om nomenclatuurinbreuken op te sporen en te sanctioneren.

- de vraag (met name vraag 10) waarom er in het kader van het SSWB geen regeling van procedure zit, is eenvoudig te beantwoorden: als er geen onderzoeksrechter wordt aangesteld, moet zijn mandaat ook niet worden beëindigd en is er geen reden om buiten vervolging te stellen of te verwijzen.

4.1.2. schending artikel 47 bis WSV:

Het WSV is niet van toepassing op onderhavige procedure, want het gaat hier niet over de vervolging van misdrijven in de zin van de artikelen 28bis WSV en 1 SWB.

Overigens was eerste verweester meer dan voldoende ingelicht over de precieze inhoud van het verhoor (inhoud + periode). De oproepingsbrief van 1.7.2016 was voldoende duidelijk en meer dan beknopt.

4.1.3. deontologische verplichtingen en/of de artikelen 61 en 64 SSWB

Verweersters preciseren niet welke deontologische verplichtingen niet (afdoende) zouden zijn nageleefd.

De plaats van de inbreuken is wel degelijk XXXX, zijnde woonplaats/maatschappelijke zetel van verweersters. Ook daar dienden zij hun verplichtingen na te komen. Maar ingaande op de bemerkingen van verweersters kan de plaats van de inbreuken aangevuld worden als volgt: " In XXXX en/of de plaatsen waar de zorgen werden toegediend en/of alle andere plaatsen in het Rijk".

Immers, de kwalificaties die de DGEC geeft aan de inbreuken zijn slechts voorlopig en kunnen/moeten, na nazicht, verbeterd en/of aangevuld worden door de administratieve rechtscolleges (mits respect voor de rechten van verdediging, wat hier het geval is, want de aanvulling gebeurt om tegemoet te komen aan de opmerkingen van verweersters). Het forum delicti commissi zelf speelt geen noemenswaardige rol bij de bevoegdheid van de administratieve rechtscolleges, laat staan dat verweersters dienaangaande belangenschade zouden kunnen aantonen.

4.1.4. bijzondere bewijswaarde van de PV's:

De PV 's hebben **bijzondere bewijswaarde**, dit wil zeggen dat ze gelden tot bewijs van het tegendeel. De PV's moeten dan wel binnen de termijn van 14 dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk" (artikel 66 SSWB). Die termijn moet in alle redelijkheid worden beoordeeld, nadat het onderzoek grondig werd gevoerd en alle gegevens grondig onderzocht en beoordeeld. Het standpunt van de DGEC kan hier worden gevolgd. Verweerster maakt wat misbaar omdat een door de DGEC geciteerd vonnis van de arbeidsrechtbank te Brussel niet wordt neergelegd. In werkelijkheid citeert de DGEC geen dergelijk vonnis. De DGEC verwijst naar een bijdrage van F. BRAEKMANS (in Oriëntatie 2006: zie voetnoot 6 in de conclusies van de DGEC) die verwijst naar een onuitgegeven vonnis dat hij heeft kunnen bemachtigen).

De hoofdregel inzake de draagwijdte is dat de wettelijke bewijswaarde enkel gehecht is aan de materiële vaststellingen die de verbalisant zelf heeft gedaan. Het gaat om de zintuiglijke vaststellingen (ex propriis sensibus: de visu ac auditu).

De bijzondere bewijswaarde heeft geen betrekking op de gevolgtrekkingen of vermoedens die de verbalisanten uit de vaststellingen afleiden, noch uit de inlichtingen die zij buiten die vaststellingen bekomen.

De wettelijke bewijswaarde strekt zich daarentegen ook uit tot de aanklevende omstandigheden van de inbreuk. Hiertoe behoren eveneens het tijdstip en de plaats van de inbreuk, de gegevens omtrent de identiteit en de persoonsbeschrijving van de overtreders, alsook de gegevens omtrent de identiteit en de hoedanigheid van de controleurs - verbalisanten.

Gaandeweg heeft de rechtspraak en de rechtsleer de draagwijdte nog uitgebreid en is men bijzondere bewijswaarde gaan hechten aan alle materiële elementen die op de inbreuk betrekking hebben. Hierdoor komt de wettelijke bewijswaarde eveneens toe aan de verklaringen die door derden (getuigenissen) of door de gecontroleerde (hier: zorgverlener) aan de verbalisant werden afgelegd, met inbegrip van een eventuele bekentenis, hoewel deze verklaringen op zich geen constitutief bestanddeel van de inbreuk, noch een inherente omstandigheid ervan vormen. Wel is de wettelijke bewijswaarde enkel gehecht aan de materialiteit van de verklaringen (met andere woorden: de neergepende verklaringen worden geacht exact weer te geven wat de getuige/derde aan de verbalisant heeft gezegd), en uiteraard niet de waarachtigheid ervan. Dit komt er op neer dat men wel gebonden is door de vaststelling dát deze verklaring, zoals weergegeven, aan de verbalisanten werd afgelegd, maar de oprechtheid en de inhoud van de verklaring worden daarentegen door de rechter op onaantastbare wijze beoordeeld, rekening houdend met de gegevens van de zaak (leeftijd, eventuele mentale toestand ...).

Eerste verweerster beweert dat zij steeds naar eer en geweten scoorde. Maar geldt dit dan ook niet voor de verzekeren en de huisartsen, met dit verschil dat deze laatsten geen enkel belang hadden bij hun scores (terwijl eerste verweerster uiteraard wél belanghebbende was).

Eerste verweerster stelt dat de scores gemiddelden zijn, wat juist is: een gezondheidstoestand of zelfredzaamheid wil af en toe wisselen. Soms treedt er een duidelijke gebeurtenis op die een tijdelijke verbetering/verslechtering van de zelfredzaamheid inhoudt (een breuk, een heelkundige ingreep ...): dan moeten de scores tijdelijk aangepast en gemotiveerd worden. Het is onjuist te stellen dat de vaststellingen van de verpleegkundigen – controleurs twee jaar na de incriminatieperiode geen bijzondere bewijswaarde hebben: ze hebben die bewijswaarde wel degelijk, wanneer er geen redenen zijn om aan te nemen dat de zelfredzaamheid

ondertussen schommelde (en er meer bepaald een verbetering optrad, wat in de meeste gevallen onwaarschijnlijk is: in de meeste takelt de gezondheidstoestand van een bejaarde met de jaren af: zie terzake bv. F..., sub 4.2.1.2). De bewijswaarde geldt hoofdzakelijk voor de periode van de controle, maar kan wel degelijk een invloed hebben bij de beoordeling van een periode voordien.

De Katz-inschaling is altijd een subjectief gebeuren, zoals eerste verweerster beweert, maar het valt wel op dat eerste verweerster *systematisch* hoger inschaalt dan de verzekerde zelf of diens huisarts. Dit geldt des te meer, vermits in geval van twijfel er werd uitgelegd in het voordeel van eerste verweerster.

De “bijzondere bewijswaarde” houdt ook in dat de regel “in dubio pro reo” niet geldt: twijfel is onvoldoende en geldt niet als tegenbewijs.

4.1.5. Onderzoek à charge en/of à décharge:

a. algemeen:

Verweersters menen dat enkel “à charge” werd onderzocht. Hun stelling is evenwel geenszins concreet onderbouwd. Het is dus niet zo duidelijk waarom ze dit beweren. Er werden/worden nooit PV's van niet-bevinding (zoals bv. in het beslagrecht) opgesteld. Niet alle onderzochte zaken werden weerhouden (bv. tenlastelegging 1: slechts 4 van de 31 onderzochte gevallen werden weerhouden, met andere woorden een kleine minderheid). Het is dus niet omdat in het PV inbreuken werden weerhouden, dat enkel “à charge” werd onderzocht.

Blijkbaar hebben de verpleegkundigen – controleurs aan de verzekerden gevraagd welke medische problemen ze hadden (met tijdsverloop), welke behandelingen waren voorzien, welke zorgen werden toegediend door de verpleegkundigen (soort en frequentie ...) en in welke mate ze nog zelfredzaam waren.

De verzekerden werden zeer omstandig verhoord en nergens blijkt dat er vooringenomenheid of subjectiviteit was bij de verpleegkundigen – controleurs. De meeste verzekerden waren (hoog)bejaard, maar precies daarom werden ook hun huisartsen (en soms specialisten) ondervraagd om te peilen naar hun verhoormogelijkheid en of ze bv. nog voldoende georiënteerd waren in ruimte en tijd.

b. onderzoeksmethodiek:

Vooraf: dat men een bezoek begon heeft allicht te maken met de hoge percentielen (+99) en zeer hoge verstrekkingen (zie synthesenota).

Verweersters konden verwachten dat een onderzoek door de DGEC geenszins betrekking kan hebben op inbreuken op het gemeen recht (zoals bij de gewone politiediensten) en enkel en alleen betrekking kon hebben op de wijze van aanrekenen in functie van de nomenclatuur, wat precies de plicht en bevoegdheid van die dienst is.

Verweersters stellen de verpleegkundige – controleur al te karikaturaal (als boeman) voor. Men mag nochtans uitgaan van de premisse dat sociaal controleurs met kennis van zaken, respectvol, onpartijdig en met de nodige beroepsernst handelen. Het kan wel

zijn dat het onderzoek wat intimiderend kon overkomen (zonder het ook te zijn), want niemand wordt graag gecontroleerd (in het algemeen zijn controles zoals ook wegcontroles, fiscale controles enz. nooit aangenaam). Verweersters konden zich ook gevisieerd voelen en dit is eigenlijk ook enigszins het geval, want het onderzoek gebeurde allicht niet at random, maar berustte zonder twijfel op datamining (afwijkende profielgegevens: zeer hoge percentielen bij bepaalde forfaits).

In de gevalsbespreking komen alle betrokken verzekerden aan bod: ofwel werden ze zelf verhoord, ofwel werd een familielid verhoord, ofwel vond het verhoor plaats met bijstand van een familielid (bij G... werd dochter H... verhoord; I... gaf verduidelijking over haar man J...; de zoon van K... gaf verduidelijking in verband met haar toestand; de echtgenote van L... werd verhoord). Men ziet niet goed in waarom familieleden geen dienstige verklaringen konden afleggen: uit hun verklaringen blijkt integendeel dat ze goed op de hoogte waren van de toestand van de verzekerde. Af en toe werd de huisarts verhoord (behalve als verweester bv. zelf toen toegaf dat ze te hoog scoorde). Er gebeurde nooit extrapolatie, ook niet in verband met de (afwezigheid van) verpleegdossiers.

De door de DGEC (of controleurs/inspecteurs) gehanteerde methode (verhoor verzekerden en/of dichte familieleden ...), zo nodig verklaringen en scores huisartsen, eigen vaststellingen verhoor van verweester zelf) is correct. De verhoren geven een voldoende gedetailleerd en genuanceerd beeld (zelfredzaamheid, geleverde prestaties, tijdsbeeld ...) om conclusies te kunnen trekken en controle door de administratieve rechtscolleges mogelijk te maken. Dat de getuigen of verzekerden onbetrouwbaar zouden zijn, blijkt nergens uit het dossier. Zij hebben er geen enkel belang bij de verzekerde beter voor te stellen dan hij is. Huisartsen staan zeer dicht bij de verzekerden, soms al tientallen jaren lang, en zijn dan ook bekwame, bevoorrechte en onafhankelijke getuigen.

4.1.6. noodzaak bijkomende verhoren (artikel 915 Ger.W):

Deze vraag wordt afgewezen en wel hierom:

Uit de boven aangehaalde onderzoeksmethodiek blijkt dat (mede allicht door het zeer hoge aantal aangerekende prestaties en de zeer hoge percentielen: zie synthesesnota p. 2/24 en 3/24, die knipperlichten deden branden) vooreerst de verzekerden werden verhoord. Gelet op het derdebetalerssysteem wisten zij toen nog niet hoe en hoeveel werd aangerekend door hun verpleegkundigen. Met andere woorden: toen waren ze nog totaal onbevangen.

In een zeer recent arrest van het Hof van Cassatie (25 september 2019, P.19.0334.F) heeft het Hof geoordeeld dat het recht om (nogmaals) getuigen te verhoren niet absoluut is, met dien verstande dat de beslissing tot weigering gemotiveerd moet zijn:

“ Le demandeur fait grief aux juges d’appel de n’avoir pas fait droit à sa demande d’audition, à l’audience, des témoins N. B. et D. A., alors qu’à tout le moins la déclaration de N. B., mère des parties civiles, a été déterminante pour apprécier la culpabilité du prévenu.

En vertu de l’article 6.3.d, de la Convention, toute personne accusée d’une infraction a le droit d’interroger ou de faire interroger les témoins à charge et d’obtenir la convocation et l’interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge. Ce droit n’est pas absolu, le juge pouvant accepter ou refuser une telle demande selon qu’elle apparaisse ou non utile à la manifestation de la vérité et dans le respect de

l'équité du procès. Lorsqu'une audition de témoin est demandée par voie de conclusions, le juge, s'il n'y fait pas droit, doit y répondre et motiver son refus. " .

Vertaling :

« Eiser verwijt de rechters zijn verzoek om een getuigenverhoor van N. B. en D. A. te hebben afgewezen, hoewel ten minste de verklaring van N. B., moeder van de burgerlijke partijen, van cruciaal belang is geweest om de schuld van de verdachte vast te stellen.

Op grond van artikel 6.3.d van het Verdrag, heeft elke beklagde het recht om te getuigen à charge te verhoren of laten verhoren, onder dezelfde voorwaarden als getuigen à décharge. Dit recht is niet absoluut, vermits de rechter het verzoek kan aanvaarden of weigeren naargelang het al of niet nuttig kan zijn voor de manifestatie van de waarheid en het respect voor een eerlijk proces. Wanneer een getuigenverhoor door middel van de conclusies wordt gevraagd, moet de rechter, als hij niet ingaat op de vraag, zijn weigering motiveren.”.

De meeste verzekerden zijn (hoog-)bejaard en hebben, als ze nog leven, allicht (zware) verplaatsingsmoeilijkheden. Dat ze bepaalde verklaringen hebben afgelegd aan de controleurs heeft bijzondere bewijswaarde (zie supra: 4.2.1.2.2.). Bovendien is de kans groot dat er nu collusie is tussen de verzekerden en eerste verweerster. De verzekerden zijn patiënten van eerste verweerster en van haar zorgafhankelijk, m.a.w. zij zijn nu in een kwetsbare en beïnvloedbare positie (vgl. met “erfenisbejegening” of “captatie” die plaats vindt wanneer een persoon misbruik maakt van de zwakke gezondheid of leeftijd van een kwetsbare persoon en zijn “zorgpositie” gebruikt om zichzelf te bevoordelen. Dit is een vorm van bedrog en kan leiden tot de nietigheid van een testament). Ze zouden aldus nu minder geloofwaardig zijn dan ten tijde van de controle.

De geneesheren die verhoord werden, konden terugvallen op het globaal medisch dossier: waarom zouden ze nu iets anders komen verklaren?

Het staat eerste verweerster natuurlijk vrij om verklaringen conform de artikelen 961/1 e.v. Ger. W. neer te leggen, maar de rechtscolleges kunnen de verklaringen dan toetsen aan de oorspronkelijke verklaringen en de waarde ervan appreciëren in het licht van de hierboven beschreven beginselen.

De Kamer van eerste aanleg is van mening voldoende te zijn ingelicht om tot besluitvorming te kunnen overgaan (zie “onderzoeksmethodiek” sub 4.1.5.6).

4.1.7. Schending algemene rechtsbeginselen:

De Kamer van eerste aanleg kan enkel vaststellen (los van de verdere beoordeling ten gronde) dat de DGEC haar wettelijk opgelegde taak naar behoren heeft vervuld. De DGEC trad dus niet op als “bestuur”, maar als administratief controleorgaan (enigszins vergelijkbaar met een openbaar ministerie, dat weliswaar op strafniveau, ook optreedt in het algemeen belang). Het is niet aan verweersters, maar aan de administratieve rechtscolleges, om verder ten gronde te oordelen.

De afwezigheid van verzet van de adviserende artsen speelt niet de minste rol en doet geen afbreuk aan de bevoegdheden van de DGEC: deze dienst blijft onder meer bevoegd om een onderzoek in te stellen naar de realiteit en de conformiteit van de prestaties van de zorgverlener, zelfs al heeft de adviserende arts van een verzekeringsinstelling zich niet verzet tegen een verzekeringstegemoetkoming (R.v.S,

arrest nr 236.345 van 3 november 2016; R.v.St., arrest nr 207.751 van 30 september 2010).

Overigens hebben de adviserend artsen geen “akkoord” te geven en is bij verweerster mogelijk de onterechte verwachting ontstaan dat het gebrek aan verzet een goedkeuring inhield.

Ten overvloede:

De beginselen van behoorlijk bestuur zijn evenmin van toepassing op de administratieve rechtscolleges (R.v.St., arrest nr. 207.751 van 30 september 2010), met dien verstande dat de administratieve rechtscolleges, net zoals de justitiële gerechten, hun beslissingen moeten motiveren (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 98/2014 van 30 juni 2014, sub B.6.2).

Verder zullen hieronder de tenlasteleggingen grondig worden nagekeken en gecontroleerd. Zo nodig gebeuren er rechtzettingen.

4.1.8. al of niet gebrekkige bewijsvoering:

Deze wordt beoordeeld samen met het onderzoek ten gronde naar de tenlasteleggingen (zie hieronder).

4.1.9 Nazicht gevalsbespreking:

*** Tenlastelegging 1 (realiteitsinbreuken):**

- M... (moeder van verweerster):

Deze verklaarde op 15.7.2016 o.m.:

“... De verpleegster komt om de 3 dagen om me te wassen. Soms, enkel vlak na een operatie, komt ze dagelijks om me te wassen. Van 2014 tot februari 2016 ben ik enkel maandag, woensdag en vrijdag verzorgd, ttz gewassen, door de verpleegster. Nooit in het weekend of op dinsdag of donderdag ...”.

- N...:

Deze verklaarde op 13.5.2016: “... De verpleging komt alle 2 dagen, een 3-tal keer per week De verpleging is nooit alle dagen geweest, altijd om de 2 dagen. Ik heb in 2015 niets speciaals aan de hand gehad waardoor de verpleging meer moet komen dan om de 2 dagen Normaal komt de verpleging maandag, woensdag en vrijdag ... In het weekend komen ze nooit De verpleging wast 3 x /week mijn voeten en mijn rug ...”.

- G...:

De dochter, H..., verklaarde op 10.5.2016 (in het bijzijn van haar vader):

“... Ze wassen hem dinsdag, donderdag en zaterdag... . Ze wassen hem al een 5 jaar 2 x /week en sinds 2 à 3 jaar 3 x per week. De andere dagen wordt hij niet gewassen... . Hij weigert een dagelijks toilet... . In 2014 en 2015 was hij af en toe wat ziek maar de verpleging kwam slechts 3 x / week om hem te wassen. Een korte tijd zijn ze dagelijks gekomen voor de sonde te verzorgen maar hij is nooit meer dan 3 keer per week gewassen... .”

- L....:

Deze verklaarde op 25.5.2016 (voor haarzelf maar ook voor haar echtgenoot J...: zie verder):

“... L’infirmière n’est jamais venue pour moi. Je m’ai toujours débrouillé. J’ai jamais eu des soins d’une infirmière. Je me lave moi-même... . »
(deze inbreuk wordt niet betwist)

- O....:

Deze verklaarde op 10.5.2016:

“... De verpleging komt al een 2 à 3 jaar. Nu komen ze 2 x per week. In het begin kwamen ze meer. Nu komen ze woensdag en zondag... . Sinds 2014 komen ze zeker niet meer dan 2 x per week. ... Ze wassen me woensdag en zondag, heel 2014 en 2015 was dit zo. De andere 5 dagen van de week helpt mijn vrouw me wassen...”

Verweerster maakt een onderscheid tussen wassen in de douche of niet: dit onderscheid komt helemaal niet tot uiting in de duidelijke verklaring van de verzekerde.

- J....:

Diens echtgenote (zie boven) verklaarde op 25.5.2016:

“... Au début les infirmières venaient 1 fois par semaine jusqu’il y a 1 an et demi. +/- Depuis ce date on a demandé de venir deux fois par semaine. C’est les enfants qui ont demandé. ... Elles viennent pour le laver dans la douche. Elles viennent toujours le lundi et le jeudi. Les autres jours il ne veut pas être lavé. Deux fois par semaines ça suffit ... ». (Ook deze inbreuk wordt niet betwist).

- K....:

De zoon van deze verzekerde, P..., verklaarde op 10.5.2016:

“... De verpleging komt 1 x daags ... De verpleging komt 5 x per week. Iedere zondag en dinsdag komt de verpleging niet. Iedere dinsdag komt familiehelp en zij wassen mijn moeder dan in de douche De groep van A... komt al minstens 5 jaar. Zeker de laatste 4 jaar is dat 5 x / week”

Verweerster meent dat er een tegenstrijdigheid is in die verklaring. Dit is niet zo: de verpleegster komt 5 x per week en dan 1 x daags (dus maar één keer per verzorgingsdag).

* **tenlastelegging 2 (conformiteitsinbreuken):**

- Q....:

Deze inbreuk is gebaseerd op de verklaring van de verzekerde zelf (d.d. 3.6.2016), maar ook op die van verweerster (d.d. 19.7.2016-). Uit niets blijkt dat de verklaring van verweerster werd “voorgekauwd” (trouwens waarom zou precies deze verklaring voorgekauwd zijn en andere niet?).

De betwisting gaat over de items “toiletbezoek, “continentie” en “eten”.

De verzekerde verklaarde:

“... Ik kan nog alleen opstaan uit bed. Om naar het toilet te gaan had en heb ik nog steeds geen hulp nodig. Ik voel nog wel dat moet naar toilet gaan.

Ik draag 's nachts wel een pamber uit voorzorg. Ik stond wel op 's nachts. Ook nu ga ik 's nachts naar het toilet. Ik heb een rollator De maaltijden liet ik komen via een traiteur. Ik had geen hulp nodig om te eten... . Nu laat ik mijn eten vooraf snijden”

De verpleegkundige – controleur stelde terecht vast dat slechts een score 2 kon worden toegekend voor toiletbezoek, continëntie en eten. Verweerster gaf dit overigens toe (“... De toiletstoel is blijkbaar geen score 3 dat weet ik nu. Voor incontinentie had ik een 2 moeten geven. Ook voor eten scoorde ik te hoog en moest het een 2 zijn... “. Verweerster maakte toen nooit gewag van een andersluidend verpleegdossier. Gelet op de duidelijke verklaring van verweerster zelf, was en is het niet nodig ook nog de huisarts (Dr. R...) te verhoren.

- S...:

Ook hier werd rekening gehouden met de verklaringen van de verzekerde en die van verweerster. Ook hier was er toentertijd geen sprake van een (andersluidend) verpleegdossier dat volledig in tegenspraak zou zijn met de afgelegde verklaringen van verweerster.

Er waren vaststellingen (met bijzondere bewijswaarde) door de verpleegkundige – controleur.

De betwisting gaat (ook hier) over de scores voor toiletbezoek, continëntie en eten.

De verzekerde verklaarde op 13.5.2016:

“... Ik woon alleen en deed de deur voor u open. Ik zet mijn bord met eten weg in de keuken. Ik heb gedaan met eten. Ik heb eten van de traiteur

Ik geraak nog alleen op toilet en trek daar mijn plan nog. Ik reinig en kleed mezelf na toiletbezoek Ik draag geen bescherming, niet overdag, niet 's nachts. Ik voel nog heel goed als ik moet gaan. Ik verlies niets De verpleging doet niets anders dan me wassen en kleden”

Verweerster gaf toe dat ze verkeerd scoorde. Ze legt ook hier nu een verpleegdossier neer, maar maakte er toen geen gewag van.

- L...:

Hier zijn de items toiletbezoek en continëntie in betwisting.

De echtgenote van de verzekerde (die zelf volledig doof is) werd verhoord en verklaarde op 13.5.2016:

“... Mijn man is niet incontinent. Hij voelt nog wanneer hij moet plassen. Hij heeft voor 's nachts een bel. Hij maakt me wakker als hij moet plassen Hij voelt nog goed als hij stoelgang moet maken. In 2014 en 2015 is hij altijd op tijd op het toilet geraakt.

Er werd geen beschermmateriaal gebruikt (althans tijdens de beschouwde periode)

Er blijkt nergens uit dat de verzekerde incontinent was voor stoelgang (wat verweerster nochtans beweerde): er kan eerder geloof gehecht worden aan de verklaringen van de echtgenote en van de huisarts. Ook hier: er was toen geen sprake van een verpleegdossier.

Een score van 3 is dus te hoog en dit was ook de mening van Dr. T... (die telefonisch werd geraadpleegd), die de score weliswaar baseert op de “urinaire toestand” en het niet nodig vond ook eventuele problemen met de stoelgang te vermelden.

- EX...:

In haar verklaring van 19.7.2016 gaf verweerster toe dat ze te hoog scoorde voor “verplaatsing/transfer” en voor “toiletbezoek” (telkens score 3 in plaats van 2). Ook de items “continentie” (score 3 volgens verweerster) en “eten” (score 2 volgens verweerster) geven aanleiding tot betwisting.

Verweerster verklaarde op 19.7.2016:

“... Ze hangt altijd vol stoelgang, daarvoor is ze incontinent. 's Nachts gebruikt ze een plastuit... Ik merk regelmatig een prop stoelgang tussen de billen. Dit is erger dan slecht reinigen ... Ik scoor haar een 3 op incontinentie, daar blijf ik bij”

De verzekerde verklaarde op 15.7.2016:

“... Ik smeer mijn boterhammen zelf Familiehulp kookt warm voor heel de week en er worden maaltijden ingevroren voor tussendoor. Ik warm ze zelf op in de microgolf. Ik kan volledig zelfstandig eten. Ik eet de warme maaltijd 's avonds. Ik moet dan in 2 keer van de keuken naar de eetkamer stappen om tafel gereed te zetten voor de maaltijd. Ik maak nog zelf mijn koffie met de gewone koffiezet”

Er kan niet getwijfeld worden aan de lange en gedetailleerde verklaring van de verzekerde. Voor “eten en drinken” kan dus nooit meer dan 1 worden gescoord. Ook wat continentie betreft blijken er geen noemenswaardige problemen te zijn geweest.

De verzekerde verklaarde:

“... Ik heb geen problemen om mijn urine op te houden, ik draag van die inlegkruisjes. Ik ga nog goed achter, meestal tot 2 keer per dag De inlegkruisjes zijn niet nat, ik vervang ze 1 keer per dag ... gelukkig kan ik me heel goed inhouden”

Een score 3 voor continentie is dus te hoog en de redenering van de verpleegkundige – controleur kan worden gevolgd.

- M...:

Zoals hoger al vermeld is dit de moeder van verweerster. De discussie gaat over bijna alle scores. Verweerster geeft score 3 voor alle items (uitgezonderd “eten”: 2).

Omtrent de periode van 13.11.2014 tot en met 31.12.2014 spreekt verweerster van een misverstand: ze betwist de inbreuk niet (meer) en is akkoord om het er op betrekking hebbende bedrag terug te betalen.

Voor de periode nadien (21.1.2015 tot en met 31.1.2016 is er wel nog een betwisting. Verweerster meent een forfait A te kunnen aanrekenen (terwijl er volgens de verpleegkundige – controleur slechts een dagelijks toilet kan worden aangerekend).

Volgens verweerster kan een score 3 toegekend worden voor de items wassen, kleden, transfer/verplaatsing en continentie, terwijl de verpleegkundige – controleur besluit tot een score 2 (voor transfer/verplaatsing zelfs slechts 1).

Uit de verklaring van de verzekerde zelf blijkt dat zij nog tamelijk zelfredzaam was (hoewel er ook zeker een pijn problematiek was). Zij verklaarde namelijk op 15.7.2016:

“... Ik woon hier alleen. Ik had een kuisvrouw maar was er niet tevreden over en doe het nu weer zelf, alle dagen een beetje.

Ik sta elke ochtend alleen op uit mijn bed. Ik verplaats me volledig zelfstandig zonder hulpmiddelen. Ik val regelmatig. Ik struikel dan, er zijn geen evenwichtsstoornissen.

Ik heb nog geen hulpmiddelen overwogen, ik ben er misschien iets te fier voor en het lukt nog. Ik doe nog zelf mijn boodschappen, ik rijd zelf met de wagen. Ik heb een labrador, ik laat hem nog zelf uit

De verpleegster komt om de 3 dagen om me te wassen Van 2014 tot februari 2016 ben ik enkel maandag, woensdag en vrijdag verzorgd, ttz gewassen door de verpleegster. Nooit in het weekend of op dinsdag of donderdag De dagen dat de verpleegster niet komt was ik mezelf aan de lavabo. Ik kan me zelf aankleden. De dagen dat de verpleegster komt kleedt ze me aan en uit na de douche/bad...

Ik kan volledig zelfstandig naar toilet gaan, me kleden en reinigen rond toiletbezoek Ik ben niet incontinent. Ik verlies wel wat urine bij het niezen of als ik te lang gewacht heb”

Verweerster ging (toen) deels akkoord met de verklaring van haar moeder, maar bleef 3 scoren voor continëntie: haar moeder zou Tena Lady's dragen en 's nachts urinair continent geweest zijn. Dit klopt dus helemaal niet met de verklaring van haar moeder die er helemaal geen belang bij haar zich zelfredzamer voor te doen dan zij in werkelijkheid was. Hoewel haar moeder (die dus alleen woonde) zelfstandig in en uit bed geraakte en zich zonder hulpmiddelen kon verplaatsen (en zelfs een wandeling(etje) met de hond maakte, meent verweerster dat voor transfer/verplaatsing toch nog een 2 moet worden gescoord.

De verpleegkundige – controleur interpreteerde de verklaring van de verzekerde correct. Er wordt nu ook plots gewag gemaakt van een verpleegdossier.

Gelet op de duidelijke verklaring van de verzekerde, achtte de verpleegkundige – controleur het terecht niet nodig om ook de huisarts nog te bevragen.

- N...:

Deze tenlastelegging wordt (alsnog) niet betwist. Er is sprake van een misverstand.

- J...:

De 2 belangrijkste geschilpunten zijn transfer/verplaatsing en toiletbezoek.

De verpleegkundige – controleur steunde niet alleen op een eigen waarneming (“... Mon mari entre la pièce avec une canne ...”), maar vooral op de verklaring van de echtgenote van de verzekerde (verklaring d.d. 25.5.201, taalfouten *niet* gecorrigeerd):

“... Au début les infirmières venaient 1 fois par semaine jusqu'il y a 1 ans et demie. +/_ Depuis ce date on a demandé de venir deux fois par semaine. C'est les enfants qui ont demandé de venir.

Elles viennent pour le laver dans la douche. Elles viennent toujours le lundi et le jeudi. Les autres jours il ne veut pas être lavé. Deux fois par semaine ça suffit.

Il se habille seul tous les jours sauf les chaussettes. Les infirmières ont dit qu'il doit le faire s'habiller lui-même sinon il devient encore plus paresseux. J'oblige mon mari d'aller chercher le courrier tous les jours. Comme ça il bouge encore un peu. Il utilise toujours une canne. Il se lève tout seule du lit et du fauteuil.

Il utilise sa canne pour se lever au lit.

Il va tout seul au toilette, je ne l'aide pas rincer

La journée, il va souvent dehors pour uriner.

Il n'a pas besoin d'aide.

Il porte des langes la journée et la nuit.

C'est surtout préventif pour les urines et les selles.

Il ne se rince pas toujours bien. Ces langes sont une sorte de protection.

Comme il a des problèmes de prostate il perd quelques gouttes, c'est pas comme un bébé.

Il se débrouille pour manger. Il n'a pas besoin d'aide.

Il aime bien le vin. Une bouteille par jour.

Il mange tout seule.

... ».

Voor vertaling kan verwezen worden naar de gevalsbespreking pagina 37/77 en 38/77.

Verder zijn er de scores van huisarts Dr. U....

Vermits hij (soms mits enige stimulatie) alleen kan stappen (wél mits gebruik van een stok als hulpmiddel), alleen uit bed en zetel kan en weinig hulp nodig heeft voor

toiletbezoek, zijn de scores van verweerster inderdaad te hoog en zijn de scores van de controleur correct.

- V...:

Verweerster scoorde 3 voor alle items (behalve eten: 1). In haar verklaring van 19.7.2016 geeft zij nochtans toe dat zij te hoog scoorde voor verplaatsen (want, zo preciseerde zij: "... ze kan wel alleen opstaan want ze staat 's nachts op om naar het wc te gaan...") en voor toiletbezoek ("... gezien zij zonder hulp naar het toilet gaat ..."). Alleen al op basis van die verklaring kon geen forfait A of B aangerekend worden.

Haar verklaring komt overigens overeen met de verklaring van de verzekerde (d.d. 6.6.2016) zelf:

"... Ik heb een stok. Ik gebruik mijn stok boven. Ik sta 's nachts nog alleen op om naar toilet te gaan. Ik gebruik wel mijn stok. Ik ga naar de badkamer naar het toilet 's nachts. Ik heb tot nu toe geen problemen met urineverlies Ik heb de deur open gedaan voor u zonder stok... . Overdag ga ik hier beneden naar het toilet. Ik heb hierbij geen hulp nodig... ."

Gelet op die duidelijke en overeenstemmende verklaringen was er geen noodzaak om ook de huisarts (Dr. T...) te verhoren. Er was (toen) geen sprake van andersluidende verpleegdossiers. A fortiori kon er dan ook geen rekening mee gehouden worden.

- W...:

De discussie gaat over de scores voor 1. Verplaatsen/transfer, 2. Toiletbezoek en 3. Continentie.

Verweerster gaf een score 3 voor deze drie items, terwijl de verpleegkundige – controleur besloot tot score 2.

Ook hier gaf verweerster toe dat ze te hoog scoorde voor verplaatsing/transfer.

De verzekerde verklaarde op 15.7.2016:

"... Ik stap zelfstandig in huis rond met een stok. Heel korte afstanden buitenhuis doe ik met de rollator ... Ik gebruik een toiletstoel. Het toilet is een aantal tredes op ... Ik kan dus volledig zelfstandig naar de WC-stoel gaan die vlak naast mijn bed staat. Ik kan mijn broek nog zelf afschuiven tot boven de knie en terug optrekken ... Ik kan me ook proper maken na toiletbezoek. Ik heb geen hulp van anderen nodig.

Ik sta elke nacht één keer zelf op om te gaan plassen.

Ik kan dus zelfstandig uit mijn bed maar 's ochtends ben ik nog draaierig en wacht op de verpleegster.

Ik heb geen problemen om urine of stoelgang op te houden ...".

De scores van de verpleegkundige – controleur zijn dus correct.

Hier gelden dezelfde opmerkingen als elders in verband met de nuttelosheid van het verhoor van de huisarts (Dr. X...) en het plots opgedoken verpleegdossier.

- Y...:

Andermaal gaat de betwisting over de items "verplaatsing/transfer", "toiletbezoek" en "continentie".

Ook hier gaf verweerster (verklaring d.d. 19.7.2016) toe dat zij te hoog scoorde: toiletbezoek moest 1 zijn in plaats van 2 en voor transfer was 3 te hoog.

Verder baseerde de verpleegkundige – controleur zich op de verklaring van de echtgenote van de verzekerde (Z...) d.d. 13.5.2016:

“... Mon mari se déplace encore tout seule, sans aide. Il monte par le trap – lift pour aller dormir. Il n’ utilise pas une aide mécanique pour se déplacer. Pour sortir il a une canne parce qu’il a une instabilité des genoux. Il va encore chercher un pain chez le boulanger. Il va tout seule à la toilette, il se rince et rehabille tout seule ...

Il n’ avait jamais des problèmes de perte d’ urine. Ici à la maison il n’ avait jamais utilisé des pampers, ni d’autres formes de protection ...

Mon mari n’a pas besoin d’ aide pour sortir du lit, chaise ou du fauteuil ... ».

De scores voor de litigieuze items waren dus manifest te hoog. De gevolgtrekkingen van de verpleegkundige – controleur waren terecht. Er werd geen gewag gemaakt van een verpleegdossier en er was geen enkele reden om de huisarts (Dr. AX...) ook te verhoren.

- BX...:

De betwisting gaat voornamelijk over de items “verplaatsing/transfer” en “toiletbezoek”.

De verzekerde verklaarde op 25.5.2016:

“... Ik sta alleen op. De verpleging wast me in bed maar ik sta dan nog niet op, dat is te vroeg. Ik sta later op uit bed en kleed me dan ook op mij gemakke zelf aan ...

Ik gebruik binnen een stok en buiten een rollator ...

S’ Nachts gebruik ik de WC stoel, die staat langs mijn bed.

Overdag ga ik naar het toilet, dat staat in de veranda.

Soms ben ik te laat op het toilet. Ik draag kleine verbandjes overdag en grote verbanden ’s nachts.

De grote verbanden zijn uit schrik maar ze zijn zelden nat ...

Ik kan me nog zelf reinigen. Ik kan me nog zelf proper maken na toiletbezoek.

Ik ben overdag altijd alleen thuis ... “.

Verweerster geeft in haar verklaring van 19.7.2016 toe dat de verzekerde nog tamelijk zelfredzaam is met betrekking tot de 2 betwiste items:

“... Ze staat alleen op en gaat ’s nachts nog naar de WC – stoel. Overdag gaat ze alleen naar het toilet ... De 3 op transfer is te hoog gescoord. Zij staat overdag alleen op. Haar verklaring is correct. Zij gebruikt in huis een wandelstok en een rollator in de veranda ...”.

De scores van de verpleegkundige – controleur zijn bijgevolg correct en dit wordt door verweerster in conclusies overigens niet betwist.

- CX...:

Verweerster gaf op 19.7.2016 toe dat ze ook hier te hoog scoorde: “... Het is hier weer hetzelfde probleem als bij de meeste anderen. Verplaatsen en transferts is hier slechts een 2. Hij kan alleen opstaan. Ik moest een dagelijkse toilet aanrekenen in plaats van een forfait A ...”.

Die verklaring komt overeen met de verklaring van de verzekerde zelf en met de door de verpleegkundige – controleur vastgestelde scores.

Verweerster beweert ook hier dat haar verklaring beïnvloed werd door de verpleegkundige – controleur, maar dit is geenszins bewezen noch aannemelijk

gemaakt. Ook hier duikt er plots een verpleegdossier op. Er was ook hier geen enkele reden om de huisarts (Dr. U...) te verhoren.

- DX...:

Verweerster gaf toe (verklaring d.d. 19.7.2016) dat ze te hoog scoorde voor toiletbezoek en verplaatsing/transfer (“... Ik ga akkoord met uw opmerking dat er te hoog gescoord is voor toiletbezoek en verplaatsen en transfer voor heel de tijd...”. Verweerster preciseerde dat verzekerde zich zelf kan kleden (“... Ze kan haarzelf kleden ...”).

De verzekerde verklaarde op 10.6.2016 dat ze af en toe deels werd gewassen door verweerster (“... is dan gekomen om mijn rug te wassen, ze doet dat nog soms... het zou kunnen dat ze na een paar maanden mij niet elke dag meer volledig wast. Ook nu nog wast ze regelmatig mijn rug & haar. Normaal wast ze mijn haar elke 2 weken op woensdag. Mijn rug wast ze tussendoor, als ik aanwezig ben. Ik ben veel weg ...

Ik kan me zelf wassen en kleden, behalve rug & haar moet dat lukken ...”).

Verzekerde preciseert ook dat ze af en toe op haar kleinkind moet passen (“... pampers veranderen, kleedjes veranderen, spelen & opruimen, enz. ...”) en dat ze mantelzorger is voor haar (zieke en hulpbehoevende) echtgenoot (“... Hij moet zeker telkens geholpen worden om te reinigen na toiletbezoek ... Hij geraakt moeilijk van bed naar WC stoel. Op sommige momenten moet ik ook helpen bij kleden rond toiletbezoek, het is elke keer ... Ik maak nog zelf de maaltijden gereed ... Voor mijn man: de transfer van bed naar de tafel gebeurt steeds met mijn hulp ...”).

Uit deze uitgebreide verklaringen blijkt dat de verzekerde toch nog tamelijk zelfredzaam is, wat de huisarts, Dr. U..., ook bevestigt. Deze denkt zelfs dat zij zelf geen zorgen nodig heeft, want zij zorgt voor haar echtgenoot, een kleinkind en zelfs de schoonouders en een broer.

Wel is de continentie een tamelijk groot probleem.

De verpleegkundige – controleur heeft de situatie juist ingeschat en kwam terecht tot zijn besluit (T2) op basis van de vastgestelde scores.

4.1.2. de administratieve geldboete:

4.1.2.1. principes:

Goede trouw speelt geen rol bij de strafbaarheid van de overtredingen van de nomenclatuur (wél bij de straftoemeting).

Hoewel een louter “materieel” misdrijf niet bestaat, is niet noodzakelijk kwade trouw of een ander bijzonder opzet vereist als constitutief bestanddeel van de strafbare inbreuk. Elke inbreuk onderstelt wel altijd een moreel element. Bij gebrek aan nadere precisering of expliciet intentioneel strafbaarheidsvereiste volstaat het bewijs dat de dader de inbreuk wetens en willens, dit wil zeggen vrijwillig en zonder enige dwang, heeft gepleegd. De dader gaat dan pas vrijuit als overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulditsluitingsgrond is aangetoond, minstens geloofwaardig is (Cass. 27.9.2005, P.05.0371.N/1). Enige opzet is niet vereist.

Een administratieve geldboete kan worden opgelegd in geval van een louter administratieve vergissing, onachtzaamheid, slordigheid of onwetendheid. Onwetendheid zou wel kunnen ingeroepen worden, maar enkel als deze te wijten is aan een onoverkomelijke gebeurtenis waar men geen vat op heeft (AH Antw., 8.4.2008, onuitgegeven, AR 2010623, inzake van: PONJAERT t. RIZIV).

Van verpleegkundigen mag verwacht worden dat ze correct inschalen. Dit is een essentiële taak.

4.1.2.2. in concreto:

De redenering van de DGEK kan grotendeels worden gevolgd. Er zijn geen antecedenten te weerhouden.

De gepleegde inbreuken zijn objectief ernstig te noemen, vermits duidelijke nomenclatuurregels doelbewust werden geschonden. Er werd dan ook (intellectuele) valsheid in geschrifte gepleegd. De door eerste verweerster betwiste inbreuken zijn manifest bewezen gebleken door een grondig onderzoek. Hier is geen sprake van loutere nalatigheid.

Als verpleegkundigen de richtlijnen/nomenclatuur verkeerd interpreteren, gaat (schaars) geld verloren dat elders in de gezondheidszorg van groot belang kan zijn. De inbreuken getuigen van een gebrek aan respect voor het systeem dat grotendeels op vertrouwen is gebaseerd (zeker bij derdebetalingsregeling).

De nomenclatuur is duidelijk genoeg. Van zorgverleners (vooral deze met een zekere anciënniteit zoals verweerster) mag worden verwacht dat ze de nomenclatuur, vooral deze met betrekking tot hun beroep, kennen en correct toepassen. Onwetendheid is geen verzachtende omstandigheid. Bij het doelbewust overtreden van de nomenclatuur, om welke reden dan ook, is een effectieve geldboete van 100 % van de verkeerde aanrekeningen volkomen gerechtvaardigd. Bij realiteitsbreuken (dit wil ook zeggen: intellectuele valsheid in geschrifte) is 150 % een gepaste sanctie. Zoals reeds gezegd, met de schaarse middelen van volksgezondheid moet correct worden omgesprongen, in het belang van de beroepsgroep waartoe men behoort, de andere zorgverleners en de verzekerden die verzorging nodig hebben en rekenen op solidariteit. Straffen moeten rekening houden met de concrete omstandigheden van de zaak en de houding van degene die wordt vervolgd, maar omwille van het gelijkheidsbeginsel en een uniform vervolgingsbeleid wordt beter niet afgeweken van principes die in het verleden werden toegepast en aanleiding gaven tot een redelijk uniforme bestraffing: gelijke vervolging voor gelijkaardige inbreuken en gelijke bestraffing ervan in gelijkaardige omstandigheden (weliswaar rekening gehouden met de bijzonderheden van elke zaak). De sancties zijn de gebruikelijke sancties. Vermits er geen antecedenten zijn kan een deel met uitstel worden verleend.

Er wordt geen rekening gehouden met het teruggevorderde bedrag. De terugvordering is immers geen sanctie, maar een burgerlijke herstellvordering die niet onder de NON BIS IN IDEM – regeling valt (zie de Mercuriale van de heer Piet Van den Bon, Eerste advocaat-generaal bij het Arbeidshof te Antwerpen, 2 september 2013: “Is het, na de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 2009 nog langer te verantwoorden dat Belgische rechters het DNA van het non bis in idem-beginsel verzwakken onder het mom van een geforceerde consolidatie van de zogenaamde intrinsieke verschillen tussen de onderscheiden strafsancities”, die onder meer stelde:

“... Het is echter belangrijk hier de aandacht te vestigen op het onderscheid tussen administratieve sancties strictu sensu en de uitsluiting- en terugvorderingsbeslissing omdat de werkloze niet voldoet aan de toelaatbaarheid- en/of toekenningsvoorwaarden om van werkloosheidsuitkeringen te genieten. Deze uitsluiting van het recht en de terugvordering van wederrechtelijk genoten uitkeringen valt buiten het toepassingsgebied van het non bis in idem - beginsel...”).(zie dienaangaande ook: Cass. 27 novemberr 2018, P.18.0007.N; a contrario: Cass. 18 september 2018, P.17.0544.N).

Eerste verweerster meent dat de administratieve sancties die hier kunnen worden gevorderd, veel zwaarder (“disproportioneel”) zijn dan deze voorzien voor misdrijven van gemeen recht (met name vergeleken met: ontorende behandeling, opzettelijke slagen en verwondingen, schuldig verzuim, oplichting, misbruik van vertrouwen, valsheid in geschrifte). Het is niet zo duidelijk welke verhouding er bestaat tussen de aangehaalde misdrijven van gemeen recht en de huidige tenlasteleggingen. Bij de aangehaalde misdrijven kan benevens een geldboete (ook bij valsheid in geschrifte trouwens, in weerwil van hetgeen eerste verweerster beweert: zie artikel 214 SWB) een gevangenisstraf worden opgelegd. Gevangenisstraffen zijn zwaarder dan geldboetes (hoe groot die laatste ook mogen zijn)(Cass. 8 januari 2003, J.T. 2003, 49, R.A.B.G. 2003, 289, noot M. ROZIE, De zwaarte van de werkstraf afgewogen tegen de zwaarte van de gevangenisstraf en de geldboete). Een zeer lichte gevangenisstraf is dus zwaarder dan een zeer zware geldboete. In één geval is conversie noodzakelijk, namelijk wanneer rechtspersonen ingevolge artikel 5 SWB vervolgd worden en een veroordeling oplopen: de gevangenisstraf moet dan omgezet worden in een geldboete (vermits rechtspersonen nu eenmaal geen gevangenisstraf kunnen ondergaan). In voorkomend geval wordt artikel 41 bis SWB toegepast. De geldboetes kunnen dan extreem oplopen (zie: BOUZOUMITA Sammy, Grondwettelijk Hof laat de deur open voor monsterboetes in sociale zaken, Juristenkrant 2019, 6: “... Een concrete toepassing toont aan dat het risico op **astronomische** geldboetes in de praktijk groot is ...”). Het is juist dat een geldboete van 200 % van het teruggevorderde bedrag hoog is. In andere wetgevingen kan een dergelijke boete oplopen tot 1000 % (zie bv. de wet van december 2009 betreffende het accijnsstelsel van alcoholvrije dranken en koffie, artikel 30).

Rechtscolleges hebben zich niet te mengen in de beleidsopties van de wetgever aangaande het al of niet strafbaar stellen van sommige gedragingen, noch in de keuze van de zwaarte van de er op toe te passen straffen (vermits het laakbaar karakter van bepaalde feiten, de vaststelling ervan als misdrijf, de ernst van het misdrijf en de mate van bestraffing behoren tot de beoordelingsbevoegdheid van de wetgever: GwH 28 mei 2019, arrest nr. 89/2019; dit is namelijk een prerogatief van de wetgever, cf. legaliteitsbeginsel: VAN DEN WYNGAERT Chris, Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, ed. 2006, p. 80), met dien verstande dat de strafvork min – max het de rechtscolleges toch zal toelaten proportionele straffen uit te spreken.

Er zijn weliswaar geen antecedenten (zie supra), maar er is ook niet het minste schuldinzicht (tenzij wat het zeer beperkte vrijwillig terugbetaalde bedrag van 2.000 € betreft), zodat er geen reden is om veel uitstel te verlenen. Het gevaar op recidive is te groot.

4.1.3. solidariteit: artikel 164 al. 2 ZIV-wet:

“... De ten onrechte uitbetaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging die langs de derdebetalersregeling zijn betaald, moeten terugbetaald worden door de zorgverstrekker die de wets- of verordeningsbepalingen niet heeft nageleefd. Indien een natuurlijke persoon of een rechtspersoon de prestaties voor eigen rekening heeft geïnd, is deze samen met de zorgverlener hoofdelijk aansprakelijk voor de terugbetaling ervan...”.

Verweersters zijn bijgevolg solidair gehouden tot terugbetaling (wat nergens wordt betwist).

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Recht doende op tegenspraak:

Verklaart de vorderingen van de DGEC ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt verweersters solidair tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van (117.565,03 – 2.000 =) 115.565,03 €;

Veroordeelt eerste verweester bovendien tot betaling aan het RIZIV van een effectieve geldboete van (41.791,05 + 37.886,99 =) 79.678,04 € en tot een geldboete van (20.895,53 + 37.886,99 =) 58.782,52 € met uitstel gedurende 3 jaar;

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 18 december 2020 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Jan Vermeir, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg
- Martin Volcke, griffier

Volgen de handtekeningen:

Martin VOLCKE

Jan VERMEIR

De griffier

De Voorzitter

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan Vermeir, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Bernard Debbaut en dokter Els De Letter, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Kristien Scheepmans en mevrouw Ingrid Van Deuren, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van verpleegkundigen.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). De sommen brengen van rechtswege verwijlinteressen op aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag volgend op de datum van de beslissing (artikel 156, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994).